

Prelato laiškas (2012 m. rugsėjis)

„Nėra meilės be kančios, nėra kančios be savęs atsižadėjimo“. Šiuos Benedikto XVI žodžius Opus Dei prelatas komentuoja rugsėjo mėnesio laiške rašydamas apie Kristaus kryžių.

2012-09-17

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Kaip ir kitais metais norėjau
pasinaudoti šiuo atokvėpiu, kad
galėčiau pabūti su savo dukromis ir

sūnumis iš įvairių kraštų. Man labai padeda jus pamatyti, būti su jumis ir pajusti nuolatinę apaštalinės veiklos plėtros būtinybę. Tačiau tai nepavyko. *Omnia in bonum!* Labai intensyviai „keliaavome“ po pasaulį iš Pamplonos.

Liepos pradžioje, dar prieš atvykdamas į šį miestą, sustojau Barselonoje ir Žironoje, kur vyko susitikimas su daugeliu žmonių. Palaiminau šv. Chosemarios paveikslą, kuris buvo pakabintas ten, kur atliekama daug apaštalinio darbo su jaunais žmonėmis. Kaip jau esu sakęs, netrukus išvykau į Portugaliją melstis Fatimos Dievo Motinai ir susitikti su dideliu būriu jūsų brolių ir seserų. Praėjusio mėnesio 23 d. buvau Lurde, kur su visa Opus Dei pagerbėme Dievo Motiną ir prašėme jos užtarimo. Be to, padėkojau jai visų vardu.

Taip pat trumpam užsukau į Olandiją. Ten ne tik patyriau džiaugsmą matydamas Prelatūros žmones, bet ir vėl išgyvenau keletą Opus Dei priešistorės šioje šalyje akimirų, praleistų keliaujant kartu su mūsų Tėvu ir mylimiausiuoju prelatu Alvaru. Kiek jie meldėsi keliaudami šios šalies miestuose ir jos keliais, galvodami apie moteris ir vyrus, ateisiančius į Opus Dei. Su tokia viltimi, kuri jau yra tapusi realybe! Kasdien gyvenkime šventųjų bendravimą.

Rytoj, rugsėjo 2 d., į kunigus iššventinsiu tris jūsų brolius asocijuotuosius, kurie prieš šešis mėnesius tapo diakonais. Šia proga vėl prisimenu šv. Chosemarią, taip svajojusį apie tą momentą, kai bus galima iššventinti kunigų iš asocijuotųjų tarpo. Melskitės už juos ir už tos gausios veiklos, dabar vykstančios visame pasaulyje, vaisius. Taip pat melskitės ir už

pietinio pusrutulio regionus, kurie savo kasdieniu gyvenimu palaikomus visus.

Mėnesio viduryje, rugsėjo 14 d., ir vėl dėkosime mūsų Motinai Bažnyčiai Šv. Kryžiaus išaukštinimo šventės proga. Mūsų Tėvas jai ruošdavosi ir švėsdavo itin džiugiai, nes buvo giliai įsitikinęs, kad Kryžius yra šlovės sostas, nuo kurio Kristus visa prie savęs patraukia [1]. Neįsivaizduojate, kaip jis troško, kad Opus Dei centrinėje būstinėje ant sienos būtų nutapytas didelis paveikslas, vaizduojantis liturgijoje minimą sceną — Švento Kryžiaus sugražinimas į Jeruzalę po to, kai jis buvo atgautas iš netikinčiųjų.

Kaip gilaus pamaldumo Kryžiui išraišką mūsų Tėvas visada su savimi nešiodavo *lignum crucis* relikviją ir norėjo, kad taip darytų ir jo įpėdiniai: pirmiausia, nepamirštamasis prelatas Alvaras, o

dabar aš. Mums palikdavo didelį
įspūdį tas pamaldumas, su kuriuo jis
kas vakarą, prieš eidamas ilsėtis, ir
ryte, pradėdamas naują dieną, bei
kitais momentais bučiuodavo šią
šventą relikviją.

Kitą dieną, rugsėjo 15 d., minėsime
Mergelės Marijos buvimą prie
Kryžiaus, jos kentėjimą su Jėzumi ir
dalyvavimą su Juo atpirkimo darbe.
Jos naujoji motinystė atsiskleidė, kai
Viešpats pasakė: „Moterie, štai tavo
sūnus.“ [2]. Tada ji švelnai ir tvirtai
priėmė mus kaip tikrus savo vaikus.
Šios dvi šventės krikščionims yra
didelis ir galingas kvietimas su meile
apkabinti mažus ir didelius kryžius,
pasitaikančius mūsų gyvenimuose.
Kvietimas tai daryti nesiskundžiant
ir nedejuojant, nes visi tie kryžiai
mus artina prie Jėzaus Kristaus ir yra
didelė Dievo palaima. Nepamirškime
to šv. Chosemarijos komentaro, kad
daugybė žmonių kryžiumi vadina
viską, kas jiems nepatinka ir

galiausiai kryžius pašalina ne tik iš savo namų, bet ir iš savo elgesio. Jie nepripažįsta, kad Šventasis Kryžius ir visos jo išraiškos teikia laisvę ir jėgų naujosios evangelizacijos kovoje, pradedant asmeniniu kiekvieno atsivertimu.

Prieš keletą metų Šv. Tėvas viename pamoksle kalbėjo apie tai, kad „**nėra meilės be kančios, be kančios, patiriamos atsižadant savęs, pasikeičiant ir apvalant save dėl tikrosios laisvės. Ten, kur nėra dėl ko būtų verta kentėti, pats gyvenimas praranda savo vertę. Eucharistija, mūsų krikščioniškumo pamatas, yra įsteigta per Kristaus auką. Ji gimė per kančią iš meilės, ant Kryžiaus pasiekusios aukščiausią tašką. Mes gyvename meile, kuri atsiduoda. Ši meilė mums teikia drąsos ir jėgų kentėti su Kristumi ir dėl Jo šiame pasaulyje, žinant, kad būtent šitaip**

mūsų gyvenimas tampa didesnis, brandesnis ir tikresnis.“ [3]

Padėkime visiems sutiktiems žmonėmis įvertinti kančios, išgyventos su tokia nuostata, ramiai ir džiaugsmingai, vertę. Kartą mūsų Įsteigėjas su skausmu klausė: „***Kas šiandien ieško Šventojo Kryžiaus? Mažai kas. Patys matote, kaip jį priima tie, kuriems kryžius yra papiktinimas ar kvailystė. Kai kurie iš tų žmonių save vadina katalikais. Kaip rašė šv. Paulius: „Žydams yra papiktinimas, pagonims — kvailystė“, (1 Kor1, 23). Viešpatie, visais amžiais tęsiasi ta nenormali situacija net ir tarp žmonių, kurie sakosi tave mylintys ir tavimi sekantys.***“ [4]. Mūsų pasaulyje galime pastebėti tai, apie ką šv. Paulius rašė korintiečiams: „Žydai reikalauja stebuklų, graikai ieško išminties, o mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas,

pagonims — kvailystė. Bet
pašauktiesiems — tiek žydams, tiek
graikams — skelbiame Kristų, kuris
yra Dievo galybė ir Dievo
išmintis.“ [5]

**„Mano vaikai, — tęsė mūsų Tėvas,
— matote, kad neperdedu.**

**Kryžius, užtuot simbolizavęs
gyvenimą, vis dar lieka mirties
ženklų. Nuo kryžiaus vis dar
bėgama tarsi jis būtų bausmės
vieta, kai jis yra šlovės sostas.**

**Krikščionys vis dar atmeta kryžių
ir sieja jį su skausmu, užuot sieję jį
su meile.“**[6] Ar tu, aš ir kiekvienas

iš mūsų tikrai mylime Šventąjį

Kryžių? Ar tikime, kad

susitapatinimas su Nukryžiuotuoju

yra antgamtinio veiksmingumo ir

tikro džiaugsmo šaltinis? Ar kasdien

uoliai stengiamės priimti tai, kas

mums nepatinka: ligą, kliūtis mūsų

planams, dienos sunkumus? Jei

darysime tai su antgamtiniu

požiūriu, kasdien atrasime nemažai

progų vienytis su Jėzumi ir Mergele Marija per mažus (o gal ir ne tokius jau mažus) sunkumus paaukodami juos Šv. Mišių metu. Kokį didelį lobį iš šių mažų smulkmenų galime sukaupti danguje!

Toks buvo nuolatinis šv. Chosemarios mokymas. „**Kviečiu jus visą dieną per apsimarinimus, meilės ir atsidavimo Viešpačiui aktus rinkti aukso miligramus bei briliantų, rubinų ir smaragdų dulkeles. Rasite juos po ranka, mažuose dalykuose. Surinkite juos ir Danguje turėsite lobį, nes aukso miligramai laikui bėgant tampa gramais ir kilogramais, o brangiųjų akmenų gabalėliai pavirsta neįtikėtinais deimantais, didžiuliais rubinais ir puikiais smaragdais.**“[7]

Patarimą paprasta įgyvendinti, tačiau tai reikalauja troškimo lydėti Kristų Kalvarijoje. „**Susidūrus su**

kryžiumi galimos trys nuostatos, —sakydavo mūsų Tėvas. Pirmoji — bėgti nuo šios dovanos, ką ir daro beveik visas pasaulis. Taip pat galima neprotingai jo ieškoti, trokštant didelių išbandymų ir atliekant ypatingas atgailas. Jei toks impulsas nekyla iš Dievo, tada jis man neatrodo tinkamas, nes gali būti paslėptos puikybės vaisius. Trečioji nuostata yra priimti kryžių su džiaugsmu, kai Dievas siunčia. Tai, manau, ir yra pats tinkamiausias elgesys su kryžiumi.“ [8]

Kreipkime akis į Švenčiausiąją Mergele Mariją. Tai, kad prie kryžiaus ji išliko tvirta ir iš arti palydėjo savo Sūnų, buvo ypatinga Dievo malonė. Bet tai malonė, į kurią ji atsiliepė po tiek metų trukusio pasiruošimo (prasidėjusio Apreiškimu ir dar anksčiau), kai ji buvo visiškai atvira Dievo planams. „**Marijos kelio etapai nuo namų**

Nazarete iki namų Jeruzalėje ir iki kryžiaus, prie kurio Sūnus jai patikėjo apaštalą Joną, yra pažymėti sugebėjimu tvirtai išlaikyti susikaupimą ir apmąstyti visus įvykius savo širdies tyloje, priešais Viešpatį (plg. *Lk 2, 19-51*). Ir savo maldoje priešais Dievą ji sugebėjo suprasti Jo valią ir priimti ją savo vidumi.“ [9]

Mano dukros ir sūnūs, tai didelė pamoka, kurią mums duoda Bažnyčia šios Marijos šventės proga. Visas mūsų Motinos žemiškasis gyvenimas susidėjo iš karšto troškimo vykdyti Dievo valią, net ir tada, kai Dievo apvaizda pasireikšdavo per skausmingus dalykus. Ir visa tai ji atliko nesiskųsdama, su žmogiška ir antgamtine elegancija, neatreipdama į save dėmesio. Šv. Chosemarija mums dažnai primindavo, kad ji yra „*paslėptos ir tylios aukos Mokytoja*“ [10]. Savo

pavyzdžiu ji mus skatina su meile
priimti gyvenimo sunkumus: ir
mažus, kurių daugiausia, ir didelius.

Stenkimės ir mes įgyti tokią nuostatą
kaip Mergelės Marijos. Ji yra
pavyzdys sieloms, norinčioms būti
kontempliatyvioms pasaulio
sūkuryje. Asmeninėje maldoje
apmąstykite džiugius ir skaudžius
kasdienio gyvenimo įvykius, kad
kiekviename jų atrastumėte
mylimiausią mūsų Viešpaties valią ir
ramiai ją priimtumėte. Tokiu būdu
pripildysime Jėzaus širdį džiaugsmo,
Jis mus laimins ir pavers mūsų
pastangas priartinti kuo daugiau
sielų prie Jo efektyviomis. Mylėkime
apsimarinimus, atgailą paprastai ir
be ekstravagantiškumo kaip tai darė
Marija. „***Pasaulis gerbia tik
įspudingą auką, nes nežino
slepiamos ir tylios aukos
vertės.***“[11]

Žvelgdami į kryžių ant altoriaus per
Mišias, bučiuodami mažą kryželį,
kurį, kaip rašė ir mūsų Tėvas, siūlau
jums visada nešiotis su savimi,
bučiuodami ar nusilenkdami
mediniam kryžiui koplyčiose,
įsigilinkime į šių gestų prasmę.
Popiežius sako, jog šie gestai mums
kalba apie tai, kad „**Dievas pasaulį
atpirko ne kardu, o kryžiumi.**
**Mirdamas Jėzus ištiesė rankas. Tai
yra, visų pirma, kančios ženklas:**
Jis leidosi prikalamas dėl mūsų,
kad atiduotų už mus savo gyvybę.
Tačiau ištiestos rankos yra ir
besimeldžiančiojo gestas, kurį
kunigas daro tada, kai maldoje
ištiesia rankas. Jėzus kančią,
skausmą ir mirtį maldoje perkeitė
į meilės Dievui ir žmonėms aktą.
Dėl to ištiestos nukryžiuoto
Kristaus rankos dar reiškia ir
apkabinimą, kuriuo Jis mus kviečia
prie savęs ir nori mus su meile
apglėbti. Taigi tai yra gyvojo Dievo
ženklas, tai pats Dievas ir mes

galime patikėti save Jo glėbiui.“

[12]

Dar kartą skaitant šiuos Benedikto XVI žodžius, man atmintin labai aiškiai atėjo vienas charakteringas šv. Chosemarios vaizdas. Kai jis kalbėdavo apie Kristų, prikalta prie kryžiaus ne vien vinimis, bet ir savo didele meile mums, mūsų Tėvas dažnai šiek tiek atverdavo rankas ir pakreipdavo delnus. Daugybė žmonių šito gesto galbūt nepastebėdavo. Žinau, nes jis yra sakęs, kad šis gestas buvo jo troškimo susivienyti su Jėzumi, prikaltu ant kryžiaus medžio, bandant susitapatinti su Juo ir apkabinti visus žmones, išraiška.

Popiežius sako, kad „**Marija diskretiškai sekė savo Sūnaus keliu visą Jo viešąjį gyvenimą iki pat Kryžiaus. O dabar savo tylia malda ji seka ir Bažnyčios gyvenimą.**“ [13]
Sunkiu metu prašykime jos užtarimo,

kad padarytų mus stiprius priimamo ir apkabinamo skausmo akivaizdoje. Ji - Mater Ecclesiae, Bažnyčios motina, todėl jos motiniškam tarpininkavimui galime pavesti po kelių savaitių, spalio 11 d., prasidėsiančius Tikėjimo metus ir penkiasdešimtąsias Vatikano II Susirinkimo metines. Atkartodami Šventojo Tėvo mokymą stenkimės visada elgtis kaip tikri krikščionys, aiškiai, žodžiais ir darbais, liudyti mūsų katalikišką tikėjimą. Visuomenei, aplinkai, kurioje gyvename, trūksta dvasinio ir antgamtinio gyvenimo, kuris gali ateiti tik iš Kristaus kryžiaus. Ir nežalodami savęs, bet ramiai ir pastoviai, pabandykime išmokti pamoką Viešpaties, kuris prieš Kalvarijos kelią sakė: „Troškite troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę...“ [14]

Ir toliau melskitės mano intencijomis *consummati in unum* [15],

suusivieniję maldoje, aukoje ir troškime tarnauti Bažnyčiai, Romos popiežiui ir visoms sieloms. Kad tai pasiektume, prašykime prelato Alvaro, kuris mūsų Tėvą pakeitė būtent Sopulingosios Dievo Motinos dieną, pagalbos. Manau, kad ramybė, kuri visada buvo pirmojo šv. Chosemarios įpėdinio bruožas, tada dar labiau sustiprėjo, todėl su juo bendravę žmonės jausdavosi itin patraukti prie mūsų Viešpaties Dievo.

Palydėkime popiežių jo pastoracinės kelionės į Libaną metu, rugsėjo 14-16 dienomis, kur jis pasirašys ir įteiks posinodinį apaštalinį paraginimą dėl Artimųjų Rytų. Tai Ypatingojo Vyskupų sinodo susirinkimo, prieš dvejus metus vykusio Romoje, vaisius. Melskime už tas žemes, kurias mūsų Viešpats pašventino savo buvimu, ir prašykime Mergelės Marijos, Taikos Karalienės, taikos

dovanos to krašto tautoms ir visai
žmonijai.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Torreciudad, 2012 m. rugsėjo 1 d.

[1] *Jn* 12, 32.

[2] *Jn* 19, 26.

[3] Benediktas XVI, Šv. Pauliaus metų
paskelbimo pamokslas, 28-VI-2008.

[4] Šv. Chosėmarija, Meditacijos
užrašai, 3-V-1964.

[5] *1 Kor* 1, 22-24.

[6] Šv. Chosėmarija, Meditacijos
užrašai, 3-V-1964.

[7] Šv. Chosėmarija, 1968 m.

[8] Šv. Chosėmarija, Meditacijos užrašai, 3-V-1964.

[9] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

[10] Šv. Chosėmarija, Kelias, 509 p.

[11] *Ten pat.*, 185 p.

[12] Benediktas XVI, Pamokslas Mariazelyje, 8-IX-2007.

[13] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 14-III-2012.

[14] *Lk* 22, 15.

[15] *Jn* 17, 23.